

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 10539/2024
29.10.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић, Весне Мاستиловић, Мирјане Андријашевић и Иване Рађеновић, чланова већа, у парници тужиоца ЈКСП „Развитак“, из Ћићевца, чији је пуномоћник Ненад Јовановић, адвокат из ..., против туженог АА, чији је пуномоћник Љубинка Крстић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Крушевцу Гж 1192/23 од 07.12.2023. године, у седници одржаној 29.10.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Вишег суда у Крушевцу Гж 1192/23 од 07.12.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Вишег суда у Крушевцу Гж 1192/23 од 07.12.2023. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Крушевцу Гж 1192/23 од 07.12.2023. године, ставом првим изреке, преиначена је пресуда Основног суда у Крушевцу Судска јединица у Варварину П 9812/21 од 24.01.2022. године, тако што је стављено ван снаге решење о извршењу Јавног извршитеља И ИВК 364/2019 од 05.06.2019. године и одбијен је као неоснован захтев да се одржи на снази у целости решење о извршењу на основу веродостојне исправе по основу пружених комуналних услуга Јавног извршитеља И ИВК 364/2019 од 05.06.2019. године. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 153.100,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној применом члана 404. ЗПП.

Тужени је поднео одговор на ревизију, захтевајући накнаду за трошкове њеног састава.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Сл. гласник РС“ бр. 72/11... 18/20 и 10/23 - други закон) прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија), а ставом 2., да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни суд у већу од пет судија.

Предмет тражене правне заштите о коме је одлучено побијаном правноснажном пресудом је потраживање по основу извршених комуналних услуга. Правноснажном пресудом, одбијен је тужбени захтев да се одржи на снази решење о извршењу Јавног извршитеља, након оцене да је основан приговор застарелости потраживања тужиоца у овој парници, истакнут од стране туженог, применом материјалног права из одредби члана 387. и 312. Закона о облигационим односима. Ово код утврђеног да је тужени, дужник потраживања, при плаћању назначио обавезу коју плаћа, односно означио тачан месец за који врши уплату.

Врховни суд је оценио да је другостепена одлука донета применом одговарајућег материјалног права и у складу са праксом ревизијског суда и правним ставовима израженим у одлукама Врховног суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима странака, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом, имајући у виду да застарелост зависи од доцње, што је чињенично питање. Стога, у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса, односно правних питања у интересу равноправности грађана, а не постоји потреба новог тумачења права. На основу изнетог, како нису испуњени услови за примену института посебне ревизије из члана 404. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке, применом члана 404. став 1. ЗПП.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Одредбом члана 479. став 6. ЗПП, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба (предлог за извршење) ради дуга поднета је 22.05.2019. године. Вредност предмета спора је 32.129,86 динара.

Како у конкретном случају вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе у смислу одредби члана 468. ЗПП, то се ради о спору мале вредности у којем против одлуке другостепеног суда није дозвољена ревизија на основу одредбе члана 479. став 6. ЗПП. Без обзира што је првостепена одлука преиначена, у ком случају би у смислу одредбе члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП ревизија била дозвољена, у овом

случају ревизија није дозвољена јер је у посебној глави Закона о парничном поступку, која регулише поступак у спору мале вредности, прописано да ревизија у овим случајевима није дозвољена, па специјално правило искључује примену општих правила (члан 467. ЗПП).

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Врховни суд је одбио захтев туженог за накнаду трошкова за састав одговора на ревизију, с обзиром да нису били нужни за вођење ове парнице, у смислу члана 154. став 1. ЗПП, због чега је у смислу одредбе члана 165. став 1. ЗПП одлучио као у ставу трећем изреке.

**Председник већа – судија
Бранка Дражић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић